

DÖBRENTAI KORNÉL

A rendíthetetlen lovag

Gróf Tisza István szoboravatására

*Hazával házalók védhetnek bont?
 Hasznot éber orruk ha megorront,
 megkaparintják az Idő Rostát.
 Honnan jog, rájuk ki ruházta át,
 hogy kény és kedv szerint kibullassák,
 ki szabad, s kőművespáholyba ront,
 karddal és elmeéllal nemet mond,
 mert a Kárpátok magasán túllát,
 s néz ördögbugyra-forty Európát?*

*Látnok-lét: halálos buszárvágta,
 hosszabb, mint Ér fut az óceánba.
 Ki fajtájáért vívni kész, bolond?
 Pusztá férfibátorság nem elég,
 ha rád tör bergelt, dúvad csőcselék,
 agyaruk közt feszül szűk horizont –
 Földi csillagösvényen mártírok,
 Szent Imrétől Nagy Imréig soruk:
 méreg, pallos, pisztoly, hóhérburok
 a végzetük s más, ötletes gyilok,
 itt a kard ki kard mersze elvállik,
 s mit ér a hazáért mindhalálig!*

*Leölni képesek, lenyelni nem,
 torkukon akad a nemes tetem,
 még a férgelnél is alább valók,
 a mindig Dózsa húsába falók,
 nem tudnak megosztozni fejeden,
 talpadig sem ér a sok alantas,
 ám bírdetik: szent küldött a sátán,
 meg nem futottál, gróf Tisza István,
 úrnak, magyarnak egyként hatalmas.*

*Rendíthetetlen, Rettegett Lovag,
 nem engedted eltévedni lovad,
 bár úzte ösztöke, fogta istráng,*

 Köszöntjük a 65 éves költőt!

[*Döbrentei Kornél verse*]

törte zabra, s kapca szagú szél ráng
 a zászlótestben, s Te tusát próbált,
 ki a halálért amnyiszor sort állt,
 viszolyogva utáltad a háborút,
 nem voltál lúdtalpas, ócskán korrump,
 ki önajzasként virtust emleget,
 papírbakancsot árul szárny helyett,
 közben „rá, rá hajrát” betykén üzen:
 fiaim, járjatok így a vízen.

Szúként-szorgos, ügyködő újbátrak,
 akár, ha ma, rágni nekiláttak
 – olyik zsoldért vagy tévhitből balgán –,
 hogy Szent István örökét széthordják,
 vérezzzen ki, vesszen Magyarország,
 barbáran zúduljon ránk a Balkán.

Tisza gróf mindezt előre látta,
 elhullunk és mindenért biába?
 Őriző volt a strázsán, lelőtték,
 végzett vele az ocsmány, orv attak,
 bűnbak kellett, kapitális nagyvad
 – ő igazság s naprakészen antik,
 főlesznek, mint dísznók, a brigantik –,
 hullása nyomán, hónapok alatt
 a Test Trianon-csontvázzá apadt.

Tudta, halálnak halálával bal?
 Vívott Európa nagyjaival,
 sok önjelölt, beltörpe titánnal,
 és mindig szemközt, sobase háttal,
 mint valódi Herkules muszájból
 küzdött, szilajult teljes erőből,
 hitte, oroszánbögés nem tör föl
 sakál torokból, torzult nyúlszájból.

Miért a feledés a mi urunk?
 Az étellel bibelődni ununk?
 Olykor nekiveselkedik mersziünk:
 el- s kikaparni, s díszgyászt azt tudunk,
 ocsúdásunkban lombának tetsziünk,
 van zarándoklat vissza és előre,
 hiány harap a szobortemetőbe;

*a bűnösök szálljanak alá csak,
s magasodjanak fel az igazak,
nem csupán kívül, mint kelő nap,
bent világolják el, feltámadunk,
bronzon, márványon átüt a szívhang,
múltból riaszt, mint félrevert harang,
hordjon ki szikrát mélysötét agyunk.*

*Gyúpont-szemgödreim nem üresek:
üzenem, felmőni siessetek,
azért keltünk életre bennetek
– tanulságtok erre most volt elég –,
hogy végre magatokra leljetek;
óvjátok, ki ma velem egy rangon
húz ország-igát. Meg ne rogyjanjon,
felelősen, ha vállal nemzetet,
érte oly árat, mint én, ne adjon,
bár végzet ellen senki nem tehet,
erőt életében kapjon töletek.*

*Ne tűrjétek további szívcserét,
ám az ősi szűt emeljétek fel,
lelketektől megtelve élettél
szobrom s a Nagyisten legyen tanunk:*

Kiírthatatlanul megmaradunk.

DÖBRENTÉI KORNÉL (1946) költő. A *Hitel* szépirodalmi rovatát 1992 és 2006 között szerkesztette. Egybe-
gyűjtött versei *Tartsd meg a sziklát* (2008) címmel jelentek meg.